

Daphne was Apollo zien eerste laifde, hom nait aanlangd deur t blinde touvaal, mor deur gramnieteghaid van Cupido. Apollo haar hom ja veurtied zain mit zien spanneboog, en hom pronks mit dij dooie Python touroupen:

"Doe, wat dus doar, kwoajong? Mit zo'n dikke flitseboog! Dij is ja schikkelk veur *mien* scholder, hierzo, k kin der makkelk daaier en vaalse gasten met schanzeern, makkelk...

Körtsleden heb ik n gifteg slaangelief van meters laank, de Pythondroak, mit meer as doezend pielen deellegd!

Krieg nou kaalm dien fakkeltje en buit t laifdesvuur aan doarstoe wils, mor bemui die nait mit mien overwinnens!"

t Venusjong raip: "Ie Apollo, schaiten aaltied roak; mie goud, mor ik roak joe, en krekt zo goud as aal daaier wieken mouten veur joen forsie, doarzo mouten ie wieken veur mien forsie!"

Noa dizze woorden vloog hai sloagend mit zien vleugels deur de lucht. Zo kwam hai mit koegelsgeweld te vlucht op d' baarg Parnassus, en hai kreeg twij pielen tou zien koker oet, elk mit n aander oogmark: d' aine beduzzelt t laifdesvuur, d' aander pookt t op.

d' Piel dij t aanhust is van gold, en schittert mit zien pielpunt. d' Piel dij t beduzzelt is oardeg bot, d' schacht vaalt oet zien lood; dij leste schoot Cupido noar Daphne, dij eerste beschoadegde Apollo zien haart, en boorde hom tuzzen de ribben.

Hai is rompslomps verlaifd, zai wil nait van laifde waiten, en het as doul de jacht.

Zai viendt heur geluk in de lusterachtege bozzen, in daaiern-oas as zuske van d' zuvere Artemis, n baand omzeumt heur deur de wiend haalterkwaalter smeten hoaren.

n Bult manlu dingen noar heur laifde, elk en ain wist zai òf! Terwiel dat zai vlucht in daipe bozzen, mies, nait bekind mit kerels, heur nait zörge moakend om Amor, Hymnen, of om traauwerij.

Dikmoals haar voader zegd: "Geef mie n schoonzeun", ook voak haar voa zegd, "Geef mie ootjezeggers, kiend." Mor zai, omreden dat zai t oplontjede fakkeltje van traauwerij hoat as n swoare zunde en ze hom teunt heur nuver moagdelk lief, bluiend van schoamte; legt zai heur zuite arms om heur voaders haals en verzöcht hom:

"Loat mie voader, veur hail mien leven moagd wezen", krekt net as Artemis voader permizzie geven haar.

Daphnes voader gaf ook zien permizzie, dat aal, mor juist heur nuvere wichtjerliggoam, verbaidt heur te blieden wat zai wil, heur liggoam dat zeker ogenkost is, rakt nait aan heur dreum. Al bie t eerste zain is Apollo vergrèld op heur, hai begeert heur, en hai jagt dij begeerte ook noa, en foalt ien zien wikkersgoaf.

Krekt as mensen noa t mensen, flitterge strospiere votbranden, krekt as sums hegen in vlammen opgoan, as raaizende mensen heur fakkeltje dicht bie dij hegen holden, of smörgens vroug fakkels doar loaten as ze votgoan.

Krekt zo staat onze god in laifdesvuur, zo staat hai glinne en ien braand en geft zien nait kaans hebbende laifde n kaans.

Hai zigt heur roege pielken bie heur scholders laangs valen en bedinkt hou mooi zai dat omspand haar; hai zigt de glinneghaid dij oet heur as steerns gliuende glimogen schient,

en hai zigt dij lippen dij meer te baiden hebben.

Hai priest heur vingers; heur baaide handen, en heur aarms dij schier noakend binnen tot aan heur scholders tou; wat nait noakend is, dreumt hai zuk derbietou.

Mor zai vlucht vlaigend rapper as lichtveerdege wiend, en blift nait stoan, as hai heur ropt:

“Daphne, mien lutje wicht, ik vroag die, blief! k Noader die nait mit vijandeg gemoud! Doe vluchtst, mien laive, krekt as n laam vlucht veur n wolf, of n ree veur n laiw, of as doeven dij veur n oarend wummelg mit heur vleugels sloagen:

daaier dij vrezen veur n euvele forsie, mor ik joag die oet laifde, ik, aarme...

Kiek oet, doe strukels! Stroekerij schraamt dien bainen- en wat veur bainen!_ en den krieg ik nog de verwieten ook...

Woarzo doe veldjest doar is roeg laand, dou nait zo wild, k bid die, bounder nait zo, den zel ik ook nait boundern, en doe, kiek den, wel die zokse haartkloppens bezörgt: eerlieks woar, ik bin gain roeg baargmens, en ook gain schonkege scheper dij mit zien glimmers zien vee bekikt, dink toch noa, doe wait nait waarstoe veur vluchtst, en daarom runst doe.

IK, bin boas van Delphi en Clarus, Tenedos en Patara's börgen. Jupiter is mien voader!

Ik bepoal wat nou bestaait, wat vergoan is, en wat wezen zel. Deur mie ook heuren ie Lyra en Poëzy bienkander. Mien pielen roaken aaltied doul, mor nou, nou dij pielvreter mie den rakt en as doul mien haart het; wat ja n makkelk doul...

IK bin t dij de aarbaid van t keraaiern oetbedocht het, aalderwegens roast mien noam as dé wonderdouner.

Ik kin de biezondere kracht van kruden, mor wai mie, der is gain kruud dat tegen laifde helpt! Dij aarbaid van mie, dij bie aandern helpt; dij helpt zien aigen mester nait!”

n Bult meer haar hai zeggen wild, mor zai laip mit baange vout wied vot van hom, wied vot van dij nait herhoalde woorden en zai leek wel dubbelde ogenkost en swiet.

Heur ledemoaten swierden noakend, heur lappenlonten vlogen deur de wiend ien n finoal aander richten, n zaachte struul lucht blous heur laange pielken vot van heur scholders.

Deur t vluchten vaalt heur hail nuvere en meroakele gedoante nog slimmer op en de bliuende god verlust hom nait laanger ien nait meer beloonde laifdesproat, mor hai jagt nou mit vergrode tree, krekt as zien laifde zulf hom al influsterd haar.

Net as n barriers ien vogelwaaide aan t hoasjoagen is, runnen zai baide vot, gonternd noar oas, gonternd noar t leven. De barriers zo t schient, het d' hoaze sikkom ien zien klaauwen, mit zien oetstoken snoet rakt hai d' hoas zien achterpoten, terwiel dat de hoas, onwis over zien aigen toukomst, nog haalf vtdokt veur d' beet en aan dij gloependeglingaile bek te ontkomen wait.

Zo wies veldjen ook de god oet laifde en de nympe oet kelleghaid. Toch is heur joager mit zien vleugels van laifde d' gaauwste. Hai kent gain vree; hai noadert haile tied

d' rogge van t vluchtend wupsteertje, hiemend deur d' pielken laangs heur scholders.

Heur krachten soaien en kommen tot n inde, zai is vuurbaang en witbekt. Ze is kruuslam van t veldjen, en terwiel dat zai omkikt noar t wotter van Pencius reert ze:

"Goje gerechtigheid, vader help me! n Plomperd-god het toch forsie?
Hoal me oet mien lief dat me veuls te nuver wezen dee!"

Heur reren gaalmt nog noa as n stiefheid in heur ledemoaten heur overvaalt en n schors heur
zaachte bovenliggoam omvat: heur arms gruien oet tot twiegen en heur hoar tot bladwaark; heur
voutjes, eer zo radjes, ankern nou ien tot swoare worrels; t heufd wordt kruun.

Heur groatsie is t ainegst dat bleven is.

Nog aaltied wil Apollo mit heur snoetjeknovveln, zien vingers laangs de boomschors vuilen heur haart
nog triezeln under d' nije schors en mit zien arms om heur twiegen hin, as om n liggoam smokt hai t
holt, mor zulfs dat holt bogt van zien doetjes vot.

Den toalt de god heur tou: "Omreden doe nait mien beloa-beloa wezen wils, zels doe in aals geval
mien stroekje wezen, en doe zels touverdan mien hoar mit n kraans ofriggeln, en mien Lyra en
pielpude opschieren.

Doe zels Romaainse strieders noadat zai wonnen hebben biestoan en gezelschop geven, as heur
biede zegeroup klinkt en t Capitoal d' laange riege soldoaten noadern zigt.

Doe zels n aibels traauwe woakboom wezen stoef bie d' poort van Augustus, dicht bie dij
ekkelboom in t midden; en krekt as mien jonge heufd aalmeer laange pielken krigt, zels doe veur
aiweg kraansdroagend wezen en ien aiveghaid nait zunder loofkes."

Dat haar Apollo zegd.

t Laurierboompke nikte mit de nij wozen twiegen en t tot bome worden wupsteertje suzaait wips
heur top of was t n steern.